

acum Se va pogorî Duhul Sfânt peste ape și le va sfinți. Prin harul lui Dumnezeu, apa va deveni izvor de sănătate sufletească și trupească, izvor de sfințire, a noastră, a caselor noastre și a întregii naturi și se va păstra nestrucată vreme de mulți ani, făcându-se un fel de glas al lui Dumnezeu, care vestește că Mântuitorul nostru Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu pogorât pe pământ ca să ne renască spre nestrucăciune și să ne aducă în Biserica cerească.

Să ne deschidem inimile prin credință și, deschizându-ne gurile spre slavoslovire, să strigăm din adâncul inimii: „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns pentru a lăuda minunile Tale!”.

*Ioan Maximòvici, Arhiepiscop de Shanghai și San Francisco
Shanghai, 1947*

(Sfântul Ioan Maximòvici, Predici și îndrumări duhovnicești)

SFÂNTUL PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Sf. Ioan Botezătorul,
icoană

Gândește-te ce privesc minunată era să vezi un om de treizeci de ani pogorându-se din pustie, fiu de arhieru, neavând nevoie de vreun lucru omenesc, prin toate arătând sfințenia. (...)

Ioan n-a arat nici pământ, n-a tăiat nici brazdă, n-a mâncat nici pâinea în sudoarea feței, ci masa îi era improvizată, îmbrăcămintea mai simplă decât masa, iar locuința mai ușor de găsit decât îmbrăcămintea. N-avea nevoie de acoperiș, de pat, de masă, de nimic din toate acestea, ci arăta în trupul lui viață îngerească. De aceea și haina lui era de păr, pentru ca prin îmbrăcămintea lui să ne învețe să ne depărtăm de cele omenești, să nu avem nimic cu pământul, ci să ne întoarcem la noblețea de la început, în care era Adam înainte de a avea nevoie de haine și de îmbrăcămintea.

Astfel îmbrăcămintea lui era simbol al pocăinței și împărăției. Să nu mă întrebi de unde își procura haină de păr și cingătoare trăind în pustie! Că dacă ești nedumerit de asta, atunci te vei întreba și de altele mai multe! De pildă: Cum trăia în pustie pe ger și pe căldură, fiind plâpând la trup și fraged cu vârsta? Cum trupul său de copil a putut ține piept atâtor schimbări ale vremii, unei mese atât de sărăcicioase și tuturor celorlalte greutateți ale pustiei? Ioan Botezătorul locuia în pustie ca în cer, arătând prin viața lui mare filozofie. Când s-a pogorât din pustie în orașe era ca un înger din cer: luptător al bunei credințe, încununat al lumii, filozof al unei filozofii vrednice de ceruri.

Dacă Ioan Botezătorul, care era așa de curat, care era mai strălucitor decât cerul și mai presus decât toți profeții, decât care n-a fost nimeni mai mare, care a avut atâta îndrăznire, care a trăit cu atâtea nevoințe, care a disprețuit cu totul luxul și desfătarea trecătoare, a dus o viață atât de aspră, ce cuvinte de apărare mai putem avea noi, care după atâtea binefaceri și cu nenumărate poveri de păcate nu arătăm nici cea mai mică parte din pocăința lui Ioan, ci ne îmbătăm, ne lăcomim la mâncare, (...) trăim în moleșală toată vremea și cădem ușor în cursele diavolului? Dacă nu puteți face ce a făcut Ioan, atunci, trăind în orașe, să ne pocăim, că judecata bate la ușă. Dar chiar dacă ar fi departe, n-ar trebui să ne bazuim pe asta, că sfârșitul vieții fiecăruia are pentru cel chemat din lumea aceasta aceeași putere ca și cum ar fi sunat sfârșitul lumii.

Să tăiem, deci, ceea ce-i peste măsură; și, bând leacul cel mântuitor al cumpărării, să fim mășurați în toate și să fim cu mare luare-aminte la rugăciune. Dacă nu ni se împlinesc rugăciunile, să stăruim să ni se împlinescă; dacă ni s-au împlinit, să stăruim tocmai pentru că ni s-au împlinit.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia X din Scrieri, partea a treia)